

Din Land opfyldt af Hellas' Pragt og Inde,
 I Stort og Smaat blev sand og genial;
 Hvad Under, Dine Varer høit forkynde,
 At Du Natur forbandt med Ideal!

Nu er Du fjern fra Tib'rens gule Bænde,
 Fra Romas Himmel og fra Sydens Lyst.
 Her seer Du ingen Oldtidsminder stande,
 Hvis Høihed Gjenklang finder i Dit Bryst.
 Vi veed det vel — hvad her vi venligt byde,
 Kun svagt er vore fulde Hjerters Dolk.
 Læs i vort Blik! Det maa vor Tak Dig yde
 For hvad Du var os hist blandt Sydens Folk.

Heel mangen Aften fandt os troe tilsammen —
 Dit ædle Billede smilede' til os ned.
 Fra Muren saae det paa vor Fryd, vor Gammen,
 Og vi tiljubled' det i Kjærlighed.
 Men ingen Længsel mørkner nu vor Glæde,
 Og dette Sted os bli'r en Helligdom,
 Thi Du, vor Landsmand, er jo selv tilskæde,
 Bort bedste Minde fra det gamle Rom!

F. C. H.

Hilsen til Chorvaldsen.

(Uffungen, da Kunstneren første Gang var nærværende
 i det romerske Selskab.)

Der er en Stad, som hvert et Bryst opluer,
 Saasnart man nævner kun dens store Navn.
 Mod den hver Vandrer ømt med Længsel stuer;
 Den tusind Sneiper gemmer i sin Favn.
 Fra Ponte Molle fjernt til Lateranet
 Beruses man af evig Væsse;
 Fra Porta Pia ud til Vaticanet
 Gjenlyder Folkelivets Melodie.

Bed simple Vord med Druer og Oliver
 Sig fryde skønne Dvinder, stærke Mænd.
 Der Diet aabnes — Herlige Motiver
 For Pensel, Meisel og for Skjaldens Pen!
 Heel mangen fornem Daare Næsen rynker;
 Han Folket seer, og det begriber ei,
 Men Digtersjelen kun den Staffel ynker,
 Som blind forlader Sandheds gyldne Bei.

I hine Haller, hvor de lave Buer
 Saa sælsomt tale til hver Kunstners Sands,
 Der har Du næret tidt Din Ungdoms Luer,
 Og samlet Blade til Din Laurbærkrands.